

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 470/2024-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátska kancelária Babjak s.r.o., Zvonárska 8, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4CoP/30/2024 z 21. mája 2024 takto

rozhodol:

- Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4CoP/30/2024 z 21. mája 2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4CoP/30/2024 z 21. mája 2024 **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie a rozhodnutie.
- Krajský súd v Prešove **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **1 285,13 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

- Ústavný súd prijal uznesením č. k. I. ÚS 470/2024-10 z 3. septembra 2024 na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť, ktorou sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) zrušujúcim uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto nálezu. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.
- Z ústavnej sťažnosti, príloh k nej priložených a na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ je navrhovateľom v konaní o rozvod manželstva a úpravu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode k maloletej [REDACTED] vedenom na Mestskom súde Košice (predtým

na Okresnom súde Košice I) pod sp. zn. 21P/72/2018. Okresný súd v poradí prvým rozsudkom zo 7. júla 2021 výrokom I manželstvo účastníkov rozviedol, výrokom II zveril maloletú do osobnej starostlivosti matky, výrokom III určil oprávnenie zastupovať a spravovať majetok maloletej obom rodičom, výrokom IV určil sťažovateľovi povinnosť prispievať na výživu maloletej sumou 1 300 eur mesačne, výrokom V upravil styk sťažovateľa s maloletou a výrokom VI rozhodol o trovách konania. Na základe odvolania podaného sťažovateľom, ako aj matkou krajský súd rozsudkom č. k. 7CoP/5/2022-1481 z 12. apríla 2022 zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku V o styku sťažovateľa s maloletou a vo výroku IV o výživnom rozsudok okresného súdu zrušil a v tomto rozsahu vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Mestský súd (po vrátení veci a po prechode výkonu súdnictva) v poradí druhým rozsudkom z 5. septembra 2023 výrokom I uložil sťažovateľovi povinnosť prispievať na výživu maloletej sumou 1 000 eur mesačne (z toho 900 eur na bežné výživné a 100 eur na tvorbu úspor), výrokom II uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť dlžné bežné výživné vo výške 4 850 eur a výrokom III dlžné výživné na tvorbu úspor vo výške 2 333 eur, výrokom IV rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

4. Napadnutým uznesením krajský súd rozsudok mestského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže neúplné zistenie skutočného stavu veci (reálnych schopností a možností sťažovateľa, príjmových a majetkových pomerov oboch rodičov a odôvodnených potrieb maloletej) považoval za nesprávny procesný postup, ktorý znemožnil účastníkom konania, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolávajúc sa na zásadu dvojinstančnosti súdneho konania, konštatoval, že uvedený nedostatok nemožno odstrániť v odvolacom konaní, keďže by *de facto* došlo k presunu dokazovania na odvolací súd, proti ktorého záverom nie sú účastníci oprávnení podať riadny opravný prostriedok. V poradí druhé zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie považoval za dôvodné nielen z dôvodu potreby rozsiahleho dokazovania, ale aj z dôvodu pochybenia mestského súdu, ktorý nerešpektoval právny názor krajského súdu vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom rozsudku (III. ÚS 570/2023).

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ svojou ústavnou sťažnosťou namieta procesný exces, ktorého sa krajský súd dopustil nerešpektovaním § 390 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), odkazujúc pri tom na judikatúru ústavného súdu, v zmysle ktorej je uvedený postup neprijateľný (napr. III. ÚS 5/2018, I. ÚS 218/2019). Zároveň zdôrazňuje, že nálezom č. k. III. ÚS 223/2020-35 z 28. októbra 2020 ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci zbytočných prietáhov postupom okresného súdu v napadnutom konaní a prikázal mu konať bez zbytočných prietáhov. Napriek tomu nie je v napadnutom konaní ani po šiestich rokoch právoplatne rozhodnuté v časti výživného pre maloletú. Sťažovateľ uvádza, že v prejednávanej veci je naplnená požiadavka vyplývajúca z uznesenia sp. zn. IV. ÚS 215/2022 z 26. apríla 2022, keďže prvé aj druhé preskúmané rozhodnutia súdu prvej inštancie boli meritórnej povahy. Ustanovenie § 390 CSP neuvádza výnimky, v prípade ktorých by nemalo byť aplikované, naopak aj odborná literatúra ráta s možnosťou doplnenia dokazovania odvolacím súdom.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

6. Predsedníčka krajského súdu, odkazujúc na vyjadrenie predsedníčky senátu 4CoP, považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia za preskúmateľné a nearbitrárne, zdôrazňuje, že krajský súd postupoval v zmysle nálezu č. k. III. ÚS 570/2023-30 z 21. decembra 2023, a preto považuje ústavnú sťažnosť za neopodstatnenú. Predsedníčka senátu po rekapitulácii odôvodnenia napadnutého uznesenia uvádza, že krajskému súdu je známa judikatúra ústavného súdu vo veci nerešpektovania zásady jedenkrát a dosť, no podľa jej názoru sa ústavný súd zatiaľ nevysporiadal so stretom tejto zásady so zásadou neúplnej apelácie, ktorá je a bola nosným pilierom odvolacieho konania už aj za predchádzajúcej právnej úpravy. Naproti tomu zásada jedenkrát a dosť bola do novej právnej úpravy zakomponovaná „na poslednú chvíľu“ bez toho, aby sa odrazila aj v iných ustanoveniach upravujúcich priebeh odvolacieho konania. Krajský súd vníma ako účel ustanovenia § 390 CSP dosiahnutie zrýchlenia konania, nie však aby sa vec sama prejedнала mimo súdu prvej inštancie, resp. aby celé dokazovanie prebehlo pred odvolacím súdom (porovnaj napr. s § 384 CSP). Pokiaľ na súde prvej inštancie neprebehlo žiadne dokazovanie, krajský súd nemá čo doplniť, resp. zopakovať. Krajský súd by v prerokúvanej veci (nemajúc súdom prvej inštancie vytvorený žiadny skutkový ani právny základ) plnil *de facto* všetky úlohy súdu prvej inštancie, čím by došlo k porušeniu dvojinštančnosti konania.

7. Zúčastnená osoba, ktorou je matka maloletej [REDAKOVANÉ] zdôraznila dĺžku napadnutého konania (6 a pol roka) a jeho predmet (výživné na maloletú). Za podstatné považuje to, aby vo veci bolo konečne vykonané riadne dokazovanie bez ohľadu na to, ktorým súdom a aby bola jeho účastníkom poskytnutá právna istota.

8. Sťažovateľ sa vo svojej replike nestotožňuje s opisom rozsudku mestského súdu predsedníčkou senátu, ktorý akoby sa týkal iného rozhodnutia. Poukazuje na to, že pred mestským súdom sa uskutočnili štyri pojednávania, na ktorých mestský súd vykonal dokazovanie. Skutočnosť, že mestský súd napokon zvolil a odôvodnil postup vychádzajúci z aplikácie potenciality príjmu sťažovateľa, podľa jeho názoru nezakladá možnosť rozsudok mestského súdu zrušiť. Krajskému súdu nič nebráni v tom, aby sa vysporiadal s predloženým znaleckým posudkom či otázkou konečného užívateľa výhod spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Časť argumentácie sťažovateľa sa týka polemiky s názorom krajského súdu na proces dokazovania, čo však nie je predmetom tejto ústavnej sťažnosti, ten sa obmedzuje na postup krajského súdu v rozpore s § 390 CSP. Sťažovateľ uzatvára, že krajský súd má podstatnú väčšinu podkladov potrebných na rozhodnutie, len je potrebné ich právne správne vyhodnotiť, pričom mu nič nebráni doplniť dokazovanie.

9. Sťažovateľ spochybňuje argumentáciu predsedníčky senátu týkajúcu sa zásady neúplnej apelácie, ktorá sa v mimosporovom konaní neuplatňuje, keďže v ňom, naopak, platí zásada úplnej apelácie, keďže podľa § 63 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) v odvolacom konaní možno uvádzať nové skutočnosti a predkladať nové dôkazy. Preto podľa jeho názoru k stretu dvoch zásad (jedenkrát a dosť a neúplnej apelácie) v prerokúvanej veci ani nemohlo dôjsť. Pripomína, že v konaniach týkajúcich sa výživného na maloleté dieťa sa neuplatňuje ani princíp koncentrácie konania, čo vylučuje výnimku z § 390 CSP z dôvodu potreby vykonania dokazovania.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o tom, že krajský súd porušil jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že nerozhodol o odvolaní sám v zmysle § 390 CSP, ale aj v poradí druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Vo väzbe na sťažnostné námietky ústavný súd poukazuje na jednoznačnú a konštantnú líniu svojej rozhodovacej činnosti týkajúcu sa nerešpektovania ustanovenia § 390 CSP.

12. Ustanovenie § 390 CSP bolo do civilného procesného práva zaradené s cieľom dosiahnutia zvýšenia rýchlosti a efektívnosti súdneho konania a skrátenia celkovej dĺžky súdneho konania (tzv. zásada 1 x a dosť). Dané ustanovenie ukladá odvolaciemu súdu povinnosť, aby sám rozhodol vo veci, ak je naplnená hypotéza tejto normy, teda ak rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

13. Opomenutie, resp. nerešpektovanie príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP, ústavný súd vyhodnocuje nekompromisne ako procesný exces, s ktorým v príčinnej súvislosti konštatuje porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, resp. čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 570/2017, III. ÚS 379/2017, I. ÚS 227/2018, II. ÚS 531/2018, III. ÚS 5/2018, I. ÚS 218/2019, I. ÚS 451/2022). Na uvedenom názore zotrval aj v recentných uzneseniach o odmietnutí ústavných sťažností (IV. ÚS 215/2022, I. ÚS 294/2024).

14. Ústavný súd už viackrát judikoval, že z dikcie § 390 CSP vyplýva, že toto ustanovenie je formulované kategoricky a v ňom uloženú povinnosť ukladá odvolaciemu súdu splniť vždy, ak sú naplnené predpoklady obsiahnuté v tomto ustanovení. Aj odvolací súd je povinný konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Z hľadiska systematiky Civilného sporového poriadku ide o ustanovenie špeciálne vo vzťahu k ustanoveniam upravujúcim iné spôsoby rozhodovania o podanom odvolaní (vrátane § 389 CSP). Ako už bolo naznačené, aj zo skoršej rozhodovacej praxe ústavného súdu vyplýva, že pri splnení predpokladov na aplikáciu § 390 CSP je daná zákonná povinnosť odvolacieho súdu postupovať dôsledne podľa tohto ustanovenia bez možnosti akýchkoľvek úvah od tohto ustanovenia sa odkloniť (I. ÚS 227/2018, II. ÚS 531/2018, I. ÚS 451/2022).

15. Krajský súd v prejednávanej veci nerešpektoval § 390 CSP a napriek jeho kogentnému zneniu napadnutým uznesením opätovne zrušil v poradí druhý rozsudok mestského súdu vo výroku o bežnom i dlžnom výživnom na maloletú a vec vrátil mestskému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

16. V napadnutom uznesení krajský súd odôvodnil svoj postup (v súlade s požiadavkou spravodlivosti) opätovného zrušenia rozsudku potrebou rozsiahleho doplnenia dokazovania na účel zistenia skutočného stavu veci, ako aj pochybením mestského súdu spočívajúcim v nerešpektovaní právneho názoru krajského súdu vysloveného v predchádzajúcom zrušujúcom rozsudku. Mestský súd vychádzal pri posudzovaní príjmu sťažovateľa z princípu potenciality, pričom zrozumiteľne neodôvodnil, prečo sa odklonil od svojho predošlého rozhodnutia napriek vyslovenému názoru krajského súdu, že má dôsledne zistiť príjmové a majetkové pomery oboch rodičov.

17. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že v prípade, ak sa súd prvej inštancie aj v poradí druhým rozhodnutím, resp. konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dopustí takých procesných pochybení, ktoré by inak boli dôvodom na zrušenie v poradí druhého rozhodnutia (§ 389 CSP), musí ich odvolací súd sám odstrániť alebo napraviť v odvolacom konaní. To znamená, že je jeho povinnosťou preskúmať splnenie procesných podmienok, napraviť prípadné nedostatky v procesnom postupe, ktorým súd porušil právo strany na spravodlivý proces, či doplniť alebo zopakovať dokazovanie. Na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania musí odvolací súd nariadiť odvolacie pojednávanie (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2022. s.1475.). Pre vzťah k § 390 CSP teda platí, že odvolací súd musí sám napraviť prípadné chyby, ktorých sa ešte prvoinstančný súd v skutkových zisteniach a úvahách alebo nesprávnosti právneho vyhodnotenia dopustil. Z predloženého súdneho spisu v danej kauze pritom nevyplýva, že by takúto nápravu krajský súd s použitím zákonných ustanovení (§ 384, § 385 či § 382 CSP) vykonať nemohol.

18. V okolnostiach prerokúvanej veci považuje ústavný súd za podstatné, že predmetom napadnutého konania je úprava rodičovských práv a povinností (výživného) na čas po rozvode, pričom ustanovenie § 68 CMP zakotvuje povinnosť súdu zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ak je to potrebné na to, aby bol skutočný stav zistený riadne a dôsledne. Z uvedeného vyplýva, že len čo sa odvolací súd domnieva, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav, má sám povinnosť riadne ho zistiť, a to doplnením alebo zopakovaním dokazovania. Na tento účel nariadi odvolací súd pojednávanie. Nosnou myšlienkou uvedeného postupu je to, aby sa vec meritórne skončila na odvolacom súde, t. j. aby odvolací súd sám napravil vady v zistenom skutkovom stave a na tento účel vykonal dokazovanie. Uvedený postup súvisí s hospodárnosťou konania (porov. *Smyčková, R., Števček, M., Löwy, A., Tomašovič, T. a kol. Civilný mimosporový poriadok. Komentár*. 2. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2024, s. 249).

19. Pokiaľ krajský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti argumentoval zachovaním zásady dvojinštančnosti konania, ústavný súd opakuje, že táto zásada nie je v Civilnom sporovom poriadku formulovaná ako zásada aplikovaná bez ohľadu na všetky okolnosti veci. Navyše, z ústavnoprávneho hľadiska súdne konanie nie je povinne dvojinštančné s výnimkou vecí trestných, u ktorých táto požiadavka vyplýva z čl. 2 Protokolu č. 7 k dohovoru. Ani čl. 6 dohovoru samotné právo na odvolanie na súd vyššej inštancie negarantuje a dvojinštančnosť, ako vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. *Le Compte, Van Leuven a De Meyere* proti Belgicku z 23. 6. 1981, *Adolf* proti Rakúsku z 26. 3. 1982, *Feldbrugge* proti Holandsku z 29. 5. 1986), nie je všeobecnou zásadou civilného súdneho konania (III. ÚS 152/2017, I. ÚS 50/2020, I. ÚS 407/2022).

20. K argumentácii krajského súdu vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti zakladajúcej sa na zásade neúplnej apelácie (ktorej základným znakom je, že v opravnom konaní sa nesmú uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, pozn.) ústavný súd v zhode so sťažovateľom poukazuje, že opakom tejto zásady je systém úplnej apelácie, ktorého využitie v civilnom mimosporovom konaní možno vyvodiť zo samotného znenia § 63 CMP. Odvolacie konanie v mimosporových konaniach je postavené na princípe úplnej apelácie. Úplná apelácia súvisí s vyšetrovacím princípom a povinnosťou súdu zistiť skutočný stav. Úplný apelačný systém umožňuje účastníkom konania predkladať nové skutkové tvrdenia a nové dôkazné návrhy aj v odvolacom konaní. Vzhľadom na to, že v mimosporových konaniach sa vôbec neuplatňuje koncentrácia konania, a to ani v konaní

pred súdom prvej inštancie, účastníci môžu predkladať nové skutkové tvrdenia a nové dôkazné návrhy až do rozhodnutia o odvolaní, pričom platí, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (porov. Smyčková, R., Števček, M., Löwy, A., Tomašovič, T. a kol. *Civilný mimosporový poriadok. Komentár*. 2. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2024. s. 243.) .

21. Ďalším argumentom krajského súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia, ako aj vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti je odkaz na závery nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 570/2023-30 z 21. decembra 2023 pripúšťajúce výnimky z aplikácie § 390 CSP. K citovanému nálezu už ústavný súd vyjadril svoj postoj napr. v uznesení č. k. I. ÚS 294/2024-10 z 28. mája 2024, keď, zotrvávajúc na svojej ustálenej judikatúre, konštatoval, že opomenutie, resp. nerešpektovanie príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP vyhodnocuje nekompromisne ako procesný excés, s ktorým v príčinnej súvislosti konštatuje porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ak aj v ostatnom čase ústavný súd pripustil výnimky z tohto zákonného imperatívu, išlo o špecifické procesné situácie (IV. ÚS 215/2022, III. ÚS 570/2023), ktoré však na podstate § 390 CSP nič nemenia a ani neotvárajú priestor na jeho nerešpektovanie.

22. Senát ústavného súdu v citovanom náleze naznačil, že za ústavne súladný možno považovať postup odvolacieho súdu, ktorý dostatočným spôsobom odôvodní aj druhé zrušujúce rozhodnutie vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktoré musí zároveň vykazovať závažné nedostatky. Konkrétne posudzoval prípad, keď bolo v poradí druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie novým len po formálnej stránke, nie po obsahovej, keďže súd prvej inštancie len prevzal text svojho pôvodného rozhodnutia do odôvodnenia nového rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu v prerokovanej veci nevyplýva obdobná výčitka vo vzťahu k odôvodneniu rozsudku mestského súdu.

23. K tomu možno doplniť, že dôveru v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo a právne porovnateľných veciach vyvoláva až ustálená rozhodovacia prax, a nie ojedinelé rozhodnutia vybočujúce z určitej línie rozhodovania. Ako už bolo uvedené, judikatúra ústavného súdu sa v intenzívnej reprezentatívnej perspektíve stabilizovala natoľko, že retrospektívne možno krajským súdom citované rozhodnutie ústavného súdu vyhodnotiť ako ojedinelé.

24. Už uvedené predstavuje podľa ústavného súdu dostatočný podklad, aby mohol konštatovať, že v dôsledku postupu krajského súdu nebol dosiahnutý účel zakotvený v § 390 CSP, ktorým je zrýchlenie konania rozhodnutím v merite veci, ale naopak, priebeh konania o výživnom na maloleté dieťa trvajúce šesť a pol roka sa opätovne spomalil. Napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorý nerešpektoval § 390 CSP, predstavuje ústavne neakceptovateľný zásah do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, keďže kolide s jeho obsahom v záruke postupu podľa platnej a účinnej procesnej normy. Preto ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu (bod 1 výroku nálezu).

25. Na tomto základe ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľa na zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci krajskému súdu dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel (bod 2 výroku nálezu). Krajský súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze, pričom jeho úlohou bude postupovať v ďalšom priebehu odvolacieho

konania bez zbytočných prietáhov tak, že vo veci sám rozhodne (§ 390 CSP) a svoje rozhodnutie náležite odôvodní.

V.

Trovy konania

26. Ústavný súd priznal sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) v celkovej sume 1 285,13 eur (bod 3 výroku nálezu). Pri výpočte trov právneho zastúpenia vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 3, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky). Základná sadzba odmeny za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu, replika sťažovateľa) je 343,25 eur a hodnota režijného paušálu je vo výške 13,73 eur. K tomu bola pripočítaná daň z pridanej hodnoty, keďže právny zástupca sťažovateľa je vedený vo verejne prístupnom zozname daňových subjektov registrovaných pre DPH.

27. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu